

MARIĆ STAJČIĆ & PERKOV Odvjetničko društvo j.t.d.

Radnička cesta 54
HR-10000 Zagreb, Hrvatska
OIB: 36391527087

RAČUN

Stečajna masa iza NOVAKI d.o.o. - u stečaju
Preradovićeva ulica 25

Broj: 93-1-3
Mjesto: Zagreb
Poziv na broj: 12 2300933111866
Datum: 12.12.2023 14:19
Datum isporuke: 12.12.2023
Datum dospjeća: 20.12.2023
Osnovica za račun:

10000 Zagreb

OIB: 01587846422

RB	Vrsta robe odnosno usluga	Količina	Cijena	PDV	Cijena + PDV	Vrijednost EUR
1.	Odvjetničke usluge	1,00	9.221,73	2.305,43 (25 %)	11.527,1625	9.221,73
<i>Sastav žalbe tužitelja protiv Presude Trgovačkog suda u Zagrebu od dana 02.06.2023. godine u postupku koji se kod Trgovačkog suda u Zagrebu vodi pod posl.br. P-2070/2021 (ranije P-4032/2012) u predmetu tužitelja STEČAJNA MASA iza NOVAKI d.o.o. u stečaju sa sjedištem u Zagrebu, Preradovićeva ulica 25, OIB: 01587846422 c/a tuženik ŽELJEZGAR d.o.o. sa sjedištem u Novakima, Cvjetna 3, OIB: 63101176825, radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, VPS: 3.705.659,02 kn (OT Tbr. 10/1)</i>						
Ukupno:						9.221,73
				PDV: 25,00%	od: 9.221,73	2.305,43
Ukupno EUR:						11.527,16
Za plaćanje EUR:				Transakcijski račun	11.527,16	
				HRK:	(1 EUR = 7,53450 HRK)	86.851,39
						Blagajnik: Dejan Stajčić

Plaćanje molimo izvršiti u roku dospjeća u korist žiro računa otvorenog kod **Erste&Steiermärkische Bank d.d., IBAN br. HR7424020061101030661**. Molimo da prilikom uplate koristite poziv na broj naveden u zaglavlju računa.

Sukladno odredbi čl. 31. st. 3. Ovršnog zakona, dužnik se upozorava da u slučaju neispunjenja dospjele novčane obveze, vjerovnik može zatražiti određivanje ovrhe na temelju vjerodostojne isprave.

Stečajna masa iza NOVAKI d.o.o. Preradovićeva ulica 25 10000 Zagreb

EUR = 11.527,16 EUR = 11.527,16

HR74 2402 0061 1010 3066 1 HR74 2402 0061 1010 3066 1

MARIĆ STAJČIĆ & PERKOV Odvjetničko društvo j.t.d. Radnička cesta 54 10000 Zagreb

HR12 2300933111866 HR12 2300933111866

Račun:93-1-3

pl. 12.12.23.

Račun:93-1-3

U Zagrebu, dana 09. lipnja 2023. godine

Na posl. br. predmeta: P-2070/2021

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Tužitelj: **STEČAJNA MASA iza NOVAKI d.o.o. – u stečaju** sa sjedištem u Zagrebu, Preradovićeve ulica 25, OIB: 01587846422, zastupano po stečajnom upravitelju Maroju Stjepoviću, *svi zastupani po odvjetniku Dejanu Stajčiću iz MARIĆ STAJČIĆ & PERKOV Odvjetničko društvo j.t.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 54, OIB: 36391527087*

Tuženik: **ŽELJEZNAR d.o.o.** sa sjedištem u Novakima, Cvjetna 3, OIB: 63101176825

ŽALBA TUŽITELJA

1x putem e-komunikacije; punomoć za zastupanje u spisu

Tužitelj u cijelosti nezadovoljan Presudom naslovnog Suda gornjeg posl. broja objavljene dana 02.06.2023. godine (dalje u tekstu: **Presuda**) pravovremeno podnosi predmetnu žalbu pobijajući Presudu, u cijelosti, iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom čl. 353. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22; dalje u tekstu: ZPP) i to:

- 1)** zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka;
- 2)** zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenoga činjeničnog stanja;
- 3)** zbog pogrešne primjene materijalnog prava,

te se očituje kako slijedi.

Prije bilo kakvog daljnjeg obrazlaganja žalbenih razloga, tužitelj ovdje ima potrebu žalbenom Sudu ukazati kako se postupajući sudac prilikom obrazlaganja Presude koristio pretjeranim kvantitativnim pristupom, ovo na način da isti koristi nepotrebno veliki broj stranica da bi obrazložio svoju Presudu, a da pritom u takvom pristupu, osim količinskog gomilanja informacija i bespotrebnog ponavljanja, ne stavlja nikakav naglasak na kvalitetu i suštinsku analizu utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na mjerodavno materijalno pravo. Takvim je pristupom dodatno apostrofirano neotklonjivo nerazumijevanje

relevantnih odredbi materijalnog i procesnog prava na strani postupajućeg suca, ovo u tolikoj mjeri da Presuda predstavlja eklatantan primjer arbitrarnog postupanja i zaključivanja utemeljenog na subjektivnom dojmu, bez ikakvog uporišta u pravu, pravnoj logici i relevantnoj sudskoj praksi. Naime, pobijana Presuda, u bitnom, počiva na stavu kako su plaćanja u građevini putem kompenzacija uobičajena stvar, pri čemu postupajući sudac u potpunosti anulira stečajne principe pobijanja pravnih radnji i činjenicu da je istima ograničena autonomija volje stranaka i načelo slobodne dispozicije odnosno da se takvi stečajni principi pobijanja značajno razlikuju od pobijanja uređenog Zakonom o obveznim odnosima.

S naprijed navedenim u svezi, tužitelj ističe da bi nabrojanje i obrazlaganje svake pojedine povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava počinjene pobijanom Presudom zahtijevalo žalbu koja bi brojem znakova barem trostruko premašila opsežnost same pobijane Presude, stoga će se tužitelj ovu žalbu pokušati strukturirati na način da obuhvati sve Presudom učinjene povrede, nejasnoće i proturječnosti, a da isto prikaže na sažet i jezgrovit način.

I/ Prvenstveno, tužitelj ističe kako se u predmetu gornjeg poslovnog broja radi o pobijanju radnji dužnika na štetu vjerovnika sukladno članku 127. i 128. Stečajnog zakona (NN 44/1996, 161/1998, 29/1999, 129/2000, 123/2003, 197/2003, 187/2004, 82/2006, 116/2010, 25/2012, 133/2012; *dalje u tekstu: SZ*).

Naime, tužitelj je, uz odobrenje stečajnog suca i unutar dvogodišnjeg roka za podnošenje tužbe radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika iz članka 141. stavak 2. SZ-a (prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad pravnim prednikom tužitelja podnesen je dana **04.01.2012. godine**, dok je stečajni postupak na pravnim prednikom tužitelja otvoren je **14.03.2012. godine**), protiv tuženika podnio tužbu radi pobijanja sljedećih pravnih radnji poduzetih između stečajnog dužnika i ovdje tuženika i to:

- 1.** UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. C-04/11 od dana 11.05.2011. godine i ANEKSA UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. C-04/11 od dana 13.10.2011. godine;
- 2.** UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-04/11 od dana 11.05.2011. godine i ANEKSA UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-04/11 od dana 13.10.2011. godine;
- 3.** UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-05/11 od dana 11.05.2011. godine i ANEKSA UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-05/11 od dana 13.10.2011. godine;
- 4.** UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-06/11 od dana 11.05.2011. godine i ANEKSA UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-06/11 od dana 13.10.2011. godine;
- 5.** UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-07/11 od dana 11.05.2011. godine i ANEKSA UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-07/11 od dana 13.10.2011. godine;
- 6.** UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-08/11 od dana 13.10.2011. godine;
- 7.** UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-09/11 od dana 13.10.2011. godine;
- 8.** SPORAZUMA od dana 14.10.2011. godine,

sve iz razloga jer je naprijed navedenim pravnim radnjama došlo do prebacivanja vlasništva nad nekretninama koje su predmetom takvih pravnih poslova sa stečajnog dužnika na ovdje tuženika, a da pri tom kupoprodajna cijena (navedena u svakom od naprijed navedenih pravnih poslova i za svaku od pojedinih nekretnina) nije plaćena na račun pravnog prednika tužitelja, već je je ista plaćena putem kompenzacije.

Dodatno naprijed navedenom, sve naprijed opisane pravne radnje poduzete su u razdoblju dok je pravni prednik tužitelja bio nesposoban za plaćanje - uvidom u spis predmeta dostavljeni BON 2 od dana 23.02.2012. godine utvrđeno je kako je prednik tužitelja, sve do otvaranja stečajnog postupka, bio u neprekidnoj blokadi svojeg poslovnog računa 700 dana, odnosno kako je u vrijeme poduzimanja svih naprijed navedenih pravnih radnji (13.10.2011. godine) pravni prednik tuženika bio u blokadi svojeg poslovnog računa više od 1,5 godine.

Svakako je da je poduzimanjem naprijed navedenih pravnih radnji došlo do pogodovanja tuženika u odnosu na ostale vjerovnike koji su u vrijeme otvaranja stečajnog postupka nad pravnim prednikom tužitelja imali kakvu imovinsko pravnu tražbinu prema njemu odnosno oštećenja ostalih stečajnih vjerovnika tužitelja te da bi se uspješnim pobijanjem naprijed opisanih pravnih radnji povećala stečajna masa tužitelja za vrijednost prodanih nekretnina, a čime bi se ostvarilo potpunije, ako ne i cijelosti, namirenje svih stečajnih vjerovnika tužitelja. S tim u svezi, tužitelj je već u tužbi Sudu predložio uvid u stečajni spis tužitelja posl.br. St-20/12, a kada je postalo očito da Sud neće niti ima namjeru izvršiti uvid u takav stečajni spis, tužitelj je Sudu dostavio i Rješenje ovog Suda posl.br. St-20/12 od dana 13.07.2012. godine o utvrđenim tražbinama stečajnih vjerovnika kao i Zbirnu tablicu utvrđenih tražbina stečajnog upravitelja od 08.04.2013. godine, a iz kojih je isprava jasno vidljivo kako su stečajni vjerovnici u stečaj nad tužiteljem prijavili ukupno 3.182.647,27 kn tražbina te Rješenje ovog Suda posl.br. St-20/12 od dana 20.12.2012. godine iz kojeg je vidljivo da je stečajni postupak nad tužiteljem obustavljen i zaključen krajem iste godine kada je i otvoren, sve iz razloga nedostatnosti stečajne mase niti za namirenje troškova stečajnog postupka, a kamoli za namirenje vjerovnika. Pobijana Presuda u svojoj točki 19. izrijekom i navodi da je tužitelj takve isprave dostavio u spis predmeta.

Konačno, iz svih dokaza izvedenih tijekom postupka, kao i priloženog povijesnog zemljišnoknjižnog izvotka za uk.ul.br. 9207, k.o. Sesvete, nesporno je utvrđeno **(i)** kako su se pravni prednik tužitelja i tuženik nalazili u dugogodišnjem poslovnom odnosu (prema iskazu zakonskog zastupnika tuženika Mladena Stojanovića, još od 2005. godine); **(ii)** da su pravni prednik tužitelja i tuženik (zastupan po Mladenu Stojanoviću) dana 23.07.2010. godine zaključili i u zemljišnim knjigama pod posl.br. Z-4019/10 proveli Sporazum radi osiguranja novčane tražbine tuženika prema pravnom predniku tužitelja u iznosu od 4.500.000,00 kn zasnivanjem založnog prava na nekretninama pravnog prednika tužitelja koje su upravo predmetom kasnijeg stjecanja prava vlasništva tuženika temeljem naprijed opisanih pravnih radnji od 1-8 (dakle, ovaj Sporazum o založnom pravu zaključen je u vrijeme neprekidne blokade pravnog prednika tužitelja koja je na dan 23.02.2012. godine trajala već preko 700 dana); **(iii)** da se založno pravo upisano temeljem naprijed opisanog Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava od dana 23.07.2010. godine brisalo odmah po zaključenju pravnih radnji naprijed opisanih od 1-8 (vidljivo iz priloženog povijesnog zemljišnoknjižnog izvotka za zk.ul.br. 9207, k.o. Sesvete); **(iv)** da je tuženik protiv pravnog prednika tužitelja još dana 05.01.2010. godine predao prijedlog za upis zabilježbe ovrhe na predmetnim nekretninama što je u zemljišnim knjigama i zabilježeno pod posl.br. Z-41/10, a koja je zabilježba brisana 16.08.2010. godine (vidljivo iz priloženog povijesnog zemljišnoknjižnog izvotka za zk.ul.br. 9207, k.o. Sesvete); **(v)** da je tuženik za vrijeme trajanja blokade pravnog prednika tužitelja privatno financirao fizičke osobe, zakonske zastupnike pravnog prednika tužitelja (osim što su isto

stranke potvrdile svojim iskazima, vidljivo je iz samog SPORAZUMA od dana 14.10.2011. godine da je tuženik financirao Dragicu Jakšić, zakonsku zastupnicu pravnog prednika tužitelja i plaćao kredite podignute na ime mirovine njezinog supruga, a prije njegove smrti kao prijašnjeg direktora pravnog prednika tužitelja, da je tuženik izdavao zadužnice, jamčio i plaćao njihove privatne kredite kod RBA banke koje su opterećivale njihovu privatnu imovinu i dr.).

Tužitelj ovdje ističe kako se imajući u vidu **pravila o vremenu poduzimanja pravne radnje iz članka 138. SZ-a** jasno može zaključiti kako su **sve naprijed popisane pravne radnje odnosno pravni poslovi (naprijed opisani pod točkama 1-8) poduzeti najranije dana 13.10.2011. godine** - obzirom da su i kod onih pravnih radnji kod kojih su osnovni ugovori o kupoprodaji zaključeni dana 11.05.2011. godine (1-5) pretpostavke za pravnu valjanost ispunjene tek sklapanjem Aneksa ugovorima o kupoprodaji od dana 13.10.2011. godine (tek su temeljem Aneksa stvoreni preduvjeti za upis vlasništva tuženika kao vlasnika nekretnina u zemljišnu knjigu i podnošenje njegovog prijedloga za uknjižbu) - **a da je prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad pravnim prednikom tužitelja podnesen dana 04.01.2012. godine**, da su sve pobijane pravne radnje poduzete u posljednja 3 mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka **te da se u konkretnom slučaju, kod svih pobijanih pravnih radnji (1-8) radi o KONGRUENTNOM NAMIRENJU u smislu odredbe članka 128. SZ-a.**

Iako je tužitelj u tužbi kod objašnjavanja cjelokupnog historijata tužbe, a vodeći se danom sklapanja osnovnih ugovora o kupoprodaji (1-5), opreza radi, naveo da bi se kod istih moglo raditi i o namjernom oštećenju jer su isti sklopljeni van razdoblja od posljednja 3 mjeseca, a unutar 10 godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, tužitelj je u tužbi jednako tako za svaki od Aneksa takvim osnovnim ugovorima o kupoprodaji jasno naveo i obrazložio zašto smatra da se radi o KONGRUENTNOM NAMIRENJU u smislu odredbe članka 128. SZ-a odnosno obrazložio je ispunjenje svih posebnih pretpostavki takvog namirenja. **Obzirom na opće pravno načelo *iura novit curia* kao i činjenicu da sud nije vezan pravnom osnovom tužbenog zahtjeva te da je relevantno činjenično stanje u potpunosti utvrđeno**, naslovni je Sud prilikom donošenja pobijane Presude sam trebao utvrditi točno vrijeme poduzimanja pravne radnje iz članka 138. SZ-a i sukladno tome ocijeniti o kojoj se vrsti namirenja radi, odnosno isti je trebao utvrditi da se kod pravnih radnji (naprijed opisanih pod točkama 1-5), obzirom na činjenicu postojanja Aneksa takvih ugovora (svi od dana 13.10.2011. godine), radi o KONGRUENTNOM NAMIRENJU u smislu odredbe članka 128. SZ-a.

Osim toga, **pravne radnje naprijed opisane pod točkama 6, 7 i 8 nesporno su poduzete dana 13.10.2011. godine** (kod takvih pravnih radnji nije bilo aneksa, već su iste već u svojoj osnovnoj varijanti predstavljale valjanje pravne poslove), dakle u posljednja 3 mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, te je s tim u svezi tužitelj u tužbi izričito i naveo da iste pobija iz razloga KONGRUENTNOG NAMIRENJA u smislu odredbe članka 128. SZ-a.

Unatoč svemu naprijed navedenom, naslovni je Sud prilikom donošenja pobijane Presude, iako u svojoj točki 22. i 68. pobijane Presude pravilno utvrđuje da je među strankama

sporno je li došlo do ispunjenja posebnih pretpostavki iz članka 128. SZ-a (kongruentno namirenje), Presudu donio i u postupku zaključivao jedino temeljem odredbe članka 131. SZ-a, pogrešno i neutemeljeno zaključujući da bi se kod SVIH pravnih radnji (1-8) radilo jedino i isključivo o namjernom oštećenju, a što je jasno vidljivo u obrazloženju Presude: **u točki 73.** (gdje Sud zaključuje da tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na odredbi članka 131. SZ-a, što iz naprijed objašnjenih utvrđenja ne odgovara istini); **u točki 77.** (gdje Sud smatra da stečajni dužnik poduzete pravne radnje nije poduzeo s namjerom da ošteti svoj vjerovnike); **u točki 78.** (gdje Sud ne nalazi ispunjenim i pretpostavke iz odredaba članka 131. SZ-a) **kao i točkama 79. – 83.** (u kojima Sud pogrešno obrazlaže znanje za namjeru dužnika da ošteti svoje vjerovnike).

Dakle, naslovni je Sud utvrđeno činjenično stanje, osim u kontekst općih pretpostavki iz članka 127. SZ-a, u odnosu na ispunjenje posebnih pretpostavki nužnih za pobijanje pravnih radnji, stavio jedino u kontekst namjernog oštećenja iz članka 131. SZ-a I TO U ODNOSU NA SVE PRAVNE RADNJE (1-8), dok o ispunjenju posebnih pretpostavki KONGRUENTNOG NAMIRENJA u smislu odredbe članka 128. SZ-a **uopće nije niti odlučivao**, čime je počinio bitnu povredu odredbi parničnog postupka i na utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo! Istovremeno pobijana Presuda, u svojim točkama obrazloženja 22. i 68. pravilno utvrđuje kako je među strankama sporno je li došlo do ispunjenja posebnih pretpostavki iz članka 128. SZ-a - kongruentno namirenje, a o ispunjenju kojih pretpostavki naslovni Sud uopće nije odlučivao, slijedom čega Presuda sadrži i bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

Sa svime naprijed navedenim u svezi, tužitelj ovdje ističe kako se razlika između posebnih pretpostavki kongruentnog namirenja i namjernog oštećenja sastoji se u ispunjenju sljedećih okolnosti:

- **kongruentno namirenje** – 3 posebne pretpostavke: **(i)** pravna radnja mora biti poduzeta u posljednja 3 mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka; **(ii)** dužnik u vrijeme poduzimanja pravne radnje mora biti nesposoban za plaćanje te **(iii)** da je vjerovnik znao da je dužnik nesposoban za plaćanje s time da će se smatrati da je vjerovnik znao za nesposobnost za plaćanje ako je znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da postoji nesposobnost za plaćanje odnosno ako je bio blizak s dužnikom u vrijeme poduzimanja radnje
- **namjerno oštećenje** – 3 posebne pretpostavke: **(i)** pravna radnja mora biti poduzeta posljednjih 10 godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka ili nakon toga; **(ii)** radnja je morala biti poduzeta s namjerom stečajnog dužnika da ošteti svoje vjerovnike te **(iii)** da je druga strana, u vrijeme poduzimanja pravne radnje, znala za namjeru dužnika da ošteti svoje vjerovnike s time da se to znanje pretpostavlja ako je druga strana znala ili morala znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

Imajući u vidu naprijed opisane razlike u ispunjenju posebnih pretpostavki za pobijanje kod kongruentnog namirenja i namjernog oštećenja kao i utvrđeno činjenično stanje u ovom predmetu, jasno se može utvrditi kako je tužitelj nedvojbeno ispunio sve opće pretpostavke iz članka 127. SZ-a kao i sve posebne pretpostavke za kongruentno namirenje iz članka 128. SZ-a (ali i za namjerno oštećenje iz članka 131. SZ-a; *detaljnije objašnjeno u točki II/ ove žalbe*).

Naime, ispunjenje općih pretpostavki iz članka 127. SZ-a jasno proizlazi iz utvrđenog činjeničnog stanja ovog predmeta te je i sam Sud u obrazloženju pobijane Presude utvrdio kako tužitelj ispunjava sve takve opće pretpostavke (točka 70. Presude), dok je ispunjenje posebnih pretpostavki vidljivo iz sljedećih utvrđenja:

- (i) sve pravne radnje (1-8), uzimajući u obzir pravila o vremenu poduzimanja pravne radnje iz članka 138. SZ-a, poduzete su najranije dana 13.10.2011. godine, dakle u posljednja 3 mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka (koji je prijedlog podnesen dana 04.01.2012. godine);
- (ii) naprijed opisane pravne radnje poduzete su u razdoblju dok je pravni prednik tužitelja bio nesposoban za plaćanje - uvidom u spis predmeta dostavljeni BON 2 od dana 23.02.2012. godine utvrđeno je kako je prednik tužitelja, sve do otvaranja stečajnog postupka, bio u neprekidnoj blokadi svojeg poslovnog računa 700 dana, odnosno kako je u vrijeme poduzimanja svi naprijed navedenih pravnih radnji pravni prednik tuženika bio u blokadi svojeg poslovnog računa više od 1 godine;
- (iii) vjerovnik, ovdje tuženik, znao je za nesposobnost za plaćanje pravnog prednika tuženika – osim što je isto vidljivo iz svih naprijed opisanih, nesporno utvrđenih, činjeničnih utvrđenja, dakle od toga da je tuženik već prije poduzimanja pravnih radnji naprijed opisanih od 1-8 već pokretao ovršne postupke na imovini pravnog prednika tužitelja (prijedlog za upis zabilježbe ovrhe na nekretninama od dana 05.01.2010. godine, posl.br. Z-41/10), osiguravao svoje dospjelo, dakle postojeće, a ne plaćeno potraživanje prema pravnom predniku tužitelja u iznosu od 4.500.000,00 kn zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su predmetom pravnih radnji od 1-8 i koje je brisao odmah po sklapanju pobijanih pravnih radnji; financirao osobne dugove zakonskih zastupnika pravnog prednika tužitelja - **tužitelj ovdje ukazuje i na zaključke iz Presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. Pž-5476/2018 od dana 06.05.2020. godine**, u sporu koji POČIVA NA IDENTIČNOJ PRAVNOJ I ČINJENIČNOJ OSNOVI KAO I OVAJ SPOR, jedino što je u tavom sporu na strani tuženika bilo naznačeno društvo PORTUN FERRUM d.o.o., Zagreb, Samoborska 257, OIB: 57719654106 i u kojem je društvu MLADEN STOJANOVIĆ, **inače zakonski zastupnik ovdje tuženika**, do dana 19.12.2012. godine bio član društva PORTUN FERRUM d.o.o. i svojevremeno obnašao funkciju direktora takvog društva.

Naime, pravni prednik tužitelja i društvo PORTUN FERRUM d.o.o. poslovali su na identičan način i u odnosu na istu nekretninu (preostala dva stana stambene zgrade koji nisu bili predmetom naprijed opisanih isprava od 1-8) kao i ovom konkretnom sporu. Dakle, i u takvom poslovnom odnosu su pravni prednik tužitelja i društvo PORTUN FERRUM d.o.o. poslovali na način da su u identičnom vremenskom razdoblju (u tom sporu, temeljem Ugovora o kupoprodaji D-10/11 i D-11/11, oba od dana 13.10.2011. godine, ovjereni kod javnog bilježnika dana 14.10.2011. godine, dakle sklopljeni istog dana kada isprave naprijed opisane pod točkama 1-8 samo sa ovdje tuženikom) na identičan način i pod identičnim okolnostima zaključili pravne radnje odnosno ugovore o kupoprodaji temeljem koji je vlasništvo nad predmetnim nekretninama prebačeno na društvo PORTUN FERRUM d.o.o., a cijena za nekretnine je također plaćena KOMPENZACIJOM.

I u tom postupku su sve opće pretpostavke utvrđene na identičan način kao i u ovom, i u tom postupku je utvrđeno da su pravni prednik tužitelja i društvo PORTUN FERRUM d.o.o. imali dugotrajan poslovni odnos u kojem su poslovale putem obračunskih plaćanja, da je i u ovom slučaju društvo PORTUN FERRUM d.o.o. za pravnog prednika tužitelja plaćalo gorivo, popravljanje automobila, balansiranje guma, održavanje auta i dr. **i u kojem je postupku žalbeni Sud jasno utvrdio kako su ispunjene sve posebne pretpostavke kongruentnog namirenja, cit (str. 7, zadnji odlomak):**

Međutim, pogrešno je sud zaključio da tuženik, uzimajući u obzir dugogodišnji poslovni odnos s pravnim prednikom tužitelja društvom Novaki d.o.o. nije morao znati za njegovu nesposobnost za plaćanje u trenutku poduzimanja predmetnih pravnih radnji koje se pobijaju ovom tužbom. Naime, između stranaka je nesporno da su bile u dugogodišnjem poslovnom odnosu i da je uobičajen način plaćanja bila upravo kompenzacija njihovih međusobnih tražbina. Stoga je tuženik, postupajući s pažnjom dobrog gospodarstvenika odnosno stručnjaka (članak 10. Zakona o obveznim odnosima – „Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 125/11; dalje: ZOO), imajući u vidu svoju dugogodišnju poslovnu suradnju s tužiteljem i uobičajeni način plaćanja-kompenzaciju. prilikom poduzimanja predmetnih

pravnih radnji-sklapanja ugovora o kupoprodaji nekretnina veće vrijednosti (Stan 1 iznosi 794.532,93 kn i Stan 2 iznosi 681.820,33 kn) trebao ispitati bonitet pravnog prednika tužitelja, odnosno činjenicu blokade računa. Posebno se ističe da s obzirom da je u trenutku poduzimanja predmetnih pravnih radnji pravni prednik tužitelja bio u neprekidnoj blokadi gotovo dvije godine, a u koje vrijeme su stranke bile u konstantnim poslovnim odnosima, tuženik je poslovno surađujući s tužiteljem morao znati za njegovu nesposobnost za plaćanje koja je trajala duže vrijeme prije poduzimanja predmetnih pravnih radnji. Činjenica što je pregovore oko sklapanja predmetnih ugovora o kupoprodaji vodio Petar Zorčić, kojeg je na to ovlastio tuženik, a ne zastupnik po zakonu tuženika, ne oslobađa tuženika njegove obveze da kao dobar gospodarstvenik provjerava financijsku sposobnost, odnosno poslovanje tužitelja kao društva s kojim posluje.

Prilog: *Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. PŽ-5476/2018 od dana 06.05.2020. godine kojom je PREINAČENA Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-2445/17 od dana 15.06.2018. godine; zajedno s potonjom prvostupanjskom presudom*

Obzirom na sva naprijed opisana činjenična utvrđenja i materijalne dokaze uložene u spis predmeta kao i zdravorazumsko tumačenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, u pravno i činjenično identičnom predmetu posl.br. PŽ-5476/2018, situacije plaćanja kupoprodajne cijene za nekretnine stečajnog dužnika kompenzacijama, čak i u situaciji dugogodišnjeg poslovnog odnosa koji je baziran na obračunskim plaćanjima, evidentno se može zaključiti kako je tužitelj dokazao ispunjenje svih općih pretpostavki iz članka 127. SZ-a kao i posebnih pretpostavki za kongruentno namirenje iz članka 128. SZ-a, međutim o čemu naslovni Sud uopće nije odlučivao i koje je postupanje naslovnog Suda svakako od utjecaja na donošenje pravilne i zakonite odluke u ovoj pravnoj stvari.

Dakle, u odnosu na ispunjenje posebnih pretpostavki nužnih za kongruentno namirenje (članak 128. SZ-a), činjenično stanje koje je tijekom trajanja prvostupanjskog postupka pravilno utvrđeno i koje već jasno proizlazi iz materijalnih dokaza dostavljenih u spis

predmeta, prvenstveno isprava kojima se dokazuje kada su pobijane pravne radnje poduzete (pravne radnje navedene naprijed pod točkama 1-8) kao i dana kada je Sudu podnesen prijedloga za otvaranje stečajnog postupka (dana 04.01.2012. godine) te Potvrde o insolventnosti pravnog prednika stečajnog dužnika (BON 2 od dana 23.02.2012. godine), evidentno je za zaključiti kako su od 3 posebne pretpostavke, njih 2 nesporno utvrđene.

U odnosu na zadnju od posebnih pretpostavki nužnih za kongruentno namirenje – da je vjerovnik, ovdje tuženik, znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da postoji nesposobnost za plaćanje, dovoljno govore činjenice koje su ponovno dokazane materijalnim dokazima uložnim u spis predmeta (povijesnim zk izvatkom i Sporazumom radi osiguranja novčane tražbine tuženika prema pravnom predniku tužitelja u iznosu od 4.500.000,00 kn na nekretninama pravnog prednika tuženika od dana 23.07.2010. godine), a iz kojih isprava jasno proizlazi kako je tuženik još dana 05.01.2010. godine, dakle cijelu 1,5 godinu prije sklapanja pobijanih pravnih radnji u ovom postupku, podnosio ovršne prijedloge protiv pravnog prednika tužitelja (zabilježeno u zk.ul.br. 9207, k.o. Sesvete pod posl.br. Z-41/10 i vidljivo u dostavljenom povijesnom zk izvatku), osiguravao svoje dospjelo potraživanje prema pravnom predniku tužitelja u iznosu od čak 4.500.000,00 kn, a što je naravno činio jer je znao da mu pravni prednik tužitelja, uslijed prezaduženosti i insolventnosti, njegovu tražbinu ne može namiriti u novcu, već jedino kompenzacijama. Dakle, podnoseći ovršni prijedlog i kasnije upisom svog založnog prava na predmetu kompenzacije (nekretninama pravnog prednika tužitelja), pravni prednik tužitelja i tuženik štitili su takve nekretnine od tražbina ostalih vjerovnika tužitelja, sve kako bi iste mogle biti predmetom uspješne kompenzacije sa tuženikom. Ostali stečajni vjerovnici tužitelja (vidljivo iz rješenja o utvrđenim tražbinama u stečajnom postupku), kao npr. Grad Zagreb za neplaćene komunalne doprinose za izgradnju takvih nekretnina ima prijavljenu tražbinu u stečajnom postupku nad tužiteljem u iznosu od 1.478.717,28 kn te Porezna uprava RH koja po osnovi neplaćenih poreza ima prijavljenu tražbinu u stečajnom postupku nad tužiteljem u iznosu od 274.418,61 kn, a za koje je vjerovnike notorna činjenica da redovno poduzimaju pravne radnje u svrhu zaštite svojeg potraživanja, najčešće upisima prisilnog založnog prava na slobodnim nekretninama svojih dužnika, mogli su u svakom trenutku takva svoja potraživanja osigurati nad nekretninama pravnog prednika tužitelja, a što su pravni prednik tužitelja i tuženik svjesno spriječili sklopivši sporazume o osiguranju tuženikove tražbine u iznosu od 4.500.000,00 kn i njezinim upisom kao založnog prava u zemljišne knjige.

Sasvim je nejasno kako je postupajući sudac iz svih naprijed utvrđenih činjenica izveo pogrešne zaključke odnosno izveo nepravilne zaključke o postojanju drugih činjenica i na njima utemeljio pobijanu Presudu, a koje se postupanje Suda posebno ogleda u točki 54. obrazloženja pobijane Presude gdje isti navodi, cit. „Zaključno, sud je u cijelosti povjerovao iskazu zakonskog zastupnika tuženika da nije imao potrebu ispitivati bonitet tužitelja, niti je znao da tužitelju prijeti nesposobnost za plaćanje i da će zbog navedene radnje biti oštećeni ostali vjerovnici....” Dakle, zaista je nejasno iz kojeg razloga postupajući sudac povrh svih materijalnih dokaza u vidu priloženih isprava koje ukazuju na suprotno i iz kojih dokaznih sredstava prosječno pažljiva osoba može izvesti pravilne zaključke, poklanja vjeru zakonskom zastupniku tuženika (MLADENU STOJANOVIĆU), koji pak u svojem iskazu ponovno potvrđuje sve naprijed opisane činjenice

(od zasnivanja založnog prava na nekretninama pravnog prednika tužitelja svoje dospjele tražbine u iznosu od 4.500.000,00 kn pa do plaćanja privatnih dugova zakonskih zastupnika pravnog prednika tužitelja)??? *Sapienti sat*, reklo bi se.

Dodatno naprijed navedenom, postupajući sudac u odnosu na nesporno utvrđeno činjenično stanje provodi čak i sudsko vještačenje i to sa sljedećim zadatkom (?!?):

„Vještak je dužan očitovati se na okolnost osnovanosti izvršenih kompenzacija prema priloženim ugovorima sukladno računovodstveno-financijskim propisima, temeljem postavljenog tužbenog zahtjeva, sukladno tužbi od 19.09.2012. godine i dokumentaciji u spisu te pravnim posljedicama otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom (op. a. valjda tužiteljem!) te utvrditi odnos vrijednosti činidaba koje se prebijaju, odnosno da li je s obzirom na ugovorene cijene učinjena šteta vjerovnicima.“

U odnosu na tako određeno i provedeno vještačenje, tužitelj ovdje žalbenom Sudu ukazuje kako je i prije provođenja vještačenja svojim podneskom od dana 17.10.2022. godine, tako i svojim podneskom od dana 31.03.2023. godine kojim se očitovao na zaprimljeni nalaz i mišljenje, postupajućem sucu jasno ukazao kako je zadatak vještaku u potpunosti PROMAŠEN I PROUZAKONIT, obzirom da je iz istog vidljivo kako Sud od vještaka traži da donosi zaključke o PRAVNIM PITANJIMA - Sud od vještaka traži da se očituje o osnovanosti kompenzacija te da utvrđuje je li nastala šteta vjerovnicima stečajnog dužnika (u odnosu na cijenu koja je stavljena u prijebaj???), međutim koja pitanja Suda nemaju veze sa svrhom financijskog vještačenja niti vještak može niti je ovlašten davati odgovore na ovakva pitanja, ovo naročito imajući u vidu da davanjem ovakvog zadatka sudskom vještaku Sud, osim što na vještaka prebacuje odlučivanje o pravnoj normi (relevantne odredbe SZ-a zakona), u potpunosti anulira smisao i svrhu odredbi SZ-a koje reguliraju namjerno oštećenje vjerovnika stečajnog dužnika i koja je okolnost uspješno dokazana svim ispravama uloženim u spis predmeta.

Neovisno o navedenom, postupajući sudac provodi takvo vještačenje, a rezultati kojeg su vještačenja u potpunosti u skladu s postavljenim zadatkom - frapantni i vjerojatno u ovakvim slučajevima predstavljaju svojevrsni vještački presedan. Dakle, i sudski vještak (koji je uzgred rečeno upisan na listi aktivnih stečajnih upravitelja) u potpunosti anulira sve činjenice utvrđene ispravama, iznosi pravne zaključke o tome da se kompenzacija ne može osporavati, da je prijebaj izvršen u skladu s člankom 140. SZ-a (što god to značilo), do toga da stečajni dužnik nije oštećen niti je nanesena šteta vjerovnicima (???) jer je eto sudski vještak za financije i računovodstvo čak izvještačio i tržišnu cijenu nekretnina koje su bile predmetom pobijanih pravnih radnji (op.a. na što svakako nije ovlašten).

Dakle, iako upozoren na svu apsurdnost provedenog vještačenja, postupajući sudac prihvaća takvo vještačenje te čak na njemu temelji i pobijanu Presudu, što je vidljivo u točki 60. obrazloženja pobijane Presude gdje isti zaključuje, cit. „...sud u potpunosti poklanja vjeru sačinjenom nalazu i mišljenju sudskog vještaka držeći da je sačinjen stručno i u skladu sa danim zadatkom, time da je na ročištu vještak također usmeno izložio nalaz uvjerljivo i logično te je prema mišljenju ovog suda otklonio prigovore tužitelja....“, dok istovremeno u točki 59. obrazloženja pobijane Presude zaključuje, cit. „Na ročištu održanom dana 17. travnja 2023. godine, punomoćnik tužitelja je naveo da vještak nije

sačinio nalaz i mišljenje u skladu s rješenjem suda od 19. lipnja 2013. godine, a niti u skladu s pravilima struke, time a nije obrazložio zbog čega smatra da je vještak prilikom izrade nalaza i mišljenja odstupio od zadataka..." Tužitelj je svojim podneskom prije provođenja vještačenja od dana 17.10.2022. godine, tako i svojim podneskom od dana 31.03.2023. godine kojim se očitovao na zaprimljeni nalaz i mišljenje Sudu jasno obrazložio svu apsurdnost vještačenja, međutim postupajući sudac iz nekog razloga zaključuje kako je naprijed citirano!?!

Da je pobijana Presuda iznimka od pravila da sud poznaje materijalno i procesno pravo, nadalje je vidljivo iz toga da naslovni Sud na više mjesta u obrazloženju Presude (tako i u točki 58. obrazloženja pobijane Presude) ističe da tužitelj nije predložio drugo vještačenje iako je riječ o dokaznom prijedlogu tuženika koji, iz gore navedenih razloga, nije adekvatan za dokazivanje okolnosti na koje je predložen. Obzirom na sve naprijed navedeno te imajući u vidu svrhu kada se i zašto provodi vještačenje, upravo ovakva tvrdnja postupajućeg suca dokazuje kvalitetu i vjerodostojnost pobijane Presude odnosno potpuno nerazumijevanje odredbi SZ-a vezano za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika.

S druge strane, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u svojoj Presudi posl.br. PŽ-5476/2018 od dana 06.05.2020. godine, u odnosu na zadnju od posebnih pretpostavki nužnih za kongruentno namirenje – pitanje je li je vjerovnik znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da postoji nesposobnost za plaćanje – **rješava osnovnom logikom i zdravim razumom i isto stavlja u kontekst osnovnih pravnih načela**, pa u bitnom zaključuje, cit. „Naime, između stranaka je nesporno da su bile u dugogodišnjem poslovnom odnosu i da je uobičajeni način plaćanja bila upravo kompenzacija njihovih međusobnih tražbina. **Stoga je tuženik, postupajući s pažnjom dobrog gospodarstvenika odnosno stručnjaka** (članak 10. Zakona o obveznim odnosima), imajući u vidu svoju dugogodišnju poslovnu suradnju s tužiteljem i uobičajeni način plaćanja-kompenzaciju, prilikom poduzimanja predmetnih pravnih radnji-sklapanja ugovora o kupoprodaji nekretnina veće vrijednosti, trebao ispitati bonitet pravnog prednika tužitelja odnosno činjenicu blokade računa. Posebno se ističe da s obzirom da je u trenutku poduzimanja predmetnih pravnih radnji pravni prednik tužitelja bio u neprekidnoj blokadi gotovo dvije godine, a u koje vrijeme su stranke bile u konstantnim poslovnim odnosima, **tuženik je poslovno surađujući s tužiteljem morao znati za njegovu nesposobnost za plaćanje koja je trajala duže vrijeme prije poduzimanja predmetnih pravnih radnji.**“

II/ Tužitelj je u prethodnoj točki ove žalbe obrazložio iz kojeg razloga smatra da je razlog pobijanja SVIH tamo navedenih pravnih radnji odnosno pravnih radnji koje su predmetom tužbenog zahtjeva KONGRUENTNO NAMIRENJE u smislu odredbe članka 128. SZ-a odnosno obrazložio je ispunjenje svih posebnih pretpostavki takvog namirenja, a zbog čega je naslovni Sud trebao usvojiti njegov tužbeni zahtjev.

U slučaju da iz nekog razloga, žalbeni Sud zauzme stav kako se kod pravnih radnji popisanih u prethodnoj točki ove žalbe, **pod točkama 1-5**, ne radi o kongruentnom namirenju obzirom da su pravne radnje u smislu osnovnih ugovora o kupoprodaji, svi sklopljeni dana 11.05.2011. godine (iako su njihovi pravni učinci, sukladno članku 138.

SZ-a, nastupili tek sklapanjem Aneksa takvim ugovorima, svi od dana 13.10.2011. godine) dakle van razdoblja od posljednja 3 mjeseca, a unutar 10 godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, pa da bi se radilo o namjernom oštećenju iz članka 131. SZ-a, to tužitelj ovdje ističe kako iz provedenog postupka i nesporno utvrđenog činjeničnog stanja opisanog u prethodnoj točki ove žalbe opet proizlazi ispunjenje i svih posebnih pretpostavki za namjerno oštećenje vjerovnika.

Naime, a kako je to već objašnjeno u prethodnoj točki ove žalbe, razlika između posebnih pretpostavki kongruentnog namirenja i namjernog oštećenja, osim vremena u kojem je pravna radnja poduzeta, sastoji se u tome da kod namjernog oštećenja radnja mora biti poduzeta s namjerom stečajnog dužnika da ošteti svoje vjerovnike te da je druga strana, u vrijeme poduzimanja pravne radnje, znala za namjeru dužnika da ošteti svoje vjerovnike s time da se to znanje pretpostavlja ako je druga strana znala ili morala znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

S naprijed navedenim u svezi, ovdje se ističe kako je namjera stečajnog dužnika da pobijanim radnjama ošteti svoje vjerovnike već jasno dokazana i obrazložena u prethodnoj točki ove žalbe – dakle, pravni prednik tužitelja je u vrijeme svoje nesposobnosti za plaćanje i potpune nelikvidnosti, čak štoviše u vrijeme blokade svojeg poslovnog računa zbog prisilnih naplata njegovih drugih vjerovnika i za koju je blokadu nesumnjivo znao, odlučio sa tuženikom sklopiti ugovore o kupoprodaji svojih nekretnina na način da mu nad njima prepušta vlasništvo, a da se kupoprodajna cijena ne plaća u novcu na njegov blokirani račun (čime bi došlo do namirenja vjerovnika koji su se nalazili u redosljedu naplate po njegovom blokiranom računu), već kompenzacijom. Sasvim je izvjesno kako su pravni prednik tuženika odnosno osobe ovlaštene za njegovo zastupanje u naprijed opisanim okolnostima znali da se takvim radnjama pogoduje tuženik, a da će poduzimanjem takvih radnji doći ili da bi moglo nastupiti oštećenje (pogodovanje) vjerovnika i na isto je pristao. Slijedeći logiku iz Presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. PŽ-5476/2018 od dana 06.05.2020. godine, pravni prednik tuženika je već samom pažnjom dobrog gospodarstvenika odnosno stručnjaka, kao i samom činjenicom da se kod istog radi o dugogodišnjem poslovnom subjektu koji je poslovao na tržištu, morao i mogao znati da svojim radnjama pogoduje tuženika, a da pri tom oštećuje svoje ostale vjerovnika. Pa sama činjenica postojanja blokade računa znači da postoje i ostali vjerovnici, a koji se ugovaranjem plaćanja kompenzacijama neće moći namiriti iz vrijednosti prodanih nekretnina. Štoviše, iz materijalnih dokaza uloženi u spis predmeta, pa čak i iz iskaza stranaka, jasno su vidljivi i motivi za takvo pogodovanje tuženika – naime, tuženik je i privatno financirao osobe ovlaštene za zastupanje pravnog prednika tužitelja, a što su zakonski zastupnici pravnog prednika tužitelja odlučili nagraditi na način da pogoduju tuženika u ostvarenju njegove tražbine na način da time oštete sve druge vjerovnike stečajnog dužnika. Takvo pogodovanje tuženika vidljivo je za cijelo vrijeme njihova međusobnog poslovanja, jer od trenutka kada je pravni prednik tužitelja zapeo u financijske probleme i nesposobnost za plaćanje, isti je tuženiku svjesno osiguravao prvenstvo u naplati njegovog potraživanja te mu u tu svrhu dao i založno pravo na svojim nekretninama (koja bi radnja, da nije brisana iz zemljišnih knjiga odmah nakon što je tuženik sklopio s prednikom tužitelja ugovore o kupoprodaji, a iz kojeg se postupanja vidi kako se kod takvog založnog prava radilo isključivo o *ad hoc* radnji u svezi pridržaja

prvenstvenog reda namirenja tuženika s njegovim potraživanjem, **također bila predmetom pobijanja od strane stečajnog upravitelja pravnog prednika tužitelja**).

Posljedično svemu naprijed navedenom, evidentno je ispunjena i pretpostavka tuženikovog, u vrijeme poduzimanja pravne radnje, znanja za namjeru dužnika da ošteti svoje vjerovnike. Kako je u prethodnoj točki ove žalbe već jasno obrazloženo (u odnosu na kongruentno namirenje i pravno stajalište iz Presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. PŽ-5476/2018 od dana 06.05.2020. godine), tuženik je već samom pažnjom dobrog gospodarstvenika odnosno stručnjaka bio dužan ispitati bonitet pravnog prednika tuženika te je obzirom na sve okolnosti (neprekidnu blokadu od gotovo 2 godine i u koje su vrijeme stranke bile u konstantnim poslovnim odnosima) **morao znati za njegovu nesposobnost za plaćanje koja je trajala duže vrijeme prije poduzimanja predmetnih pravnih radnji**, a koje znanje *argumentum a fortiori*, sukladno odredbi članka 131. stavak 1. SZ, **PRETPOSTAVLJA da je tuženik ZNAO I ZA NAMJERU dužnika da ošteti svoje vjerovnike.**

Dakle, iako SZ kod namjernog oštećenja govori da se znanje za namjeru pretpostavlja ako je vjerovnik, ovdje tuženik, morao znati za nesposobnost za plaćanje stečajnog dužnika (a utvrđeno je da je morao znati obzirom na dugogodišnji poslovni odnos i pažnju dobrog gospodarstvenika odnosno stručnjaka), tužitelj ovdje ističe kako se u konkretnom slučaju, obzirom na nesporno utvrđeno činjenično stanje, kod tuženikovog ZNANJA ZA NAMJERU dužnika da ošteti svoje vjerovnike čak niti ne radi o pretpostavci već o činjenici koja je utvrđena svim materijalnim dokazima uloženim u spis predmeta i navedenim u obrazloženju pobijane Presude.

Obzirom na sve naprijed navedeno, tužitelj smatra kako su u konkretnom slučaju ispunjene i sve pretpostavke za pobijanje pravnih radnji u odnosu na namjerno oštećenje iz članka 131. SZ-a, ovo za slučaj za žalbeni Sud odluči kako se kod pravnih radnji popisanih u prethodnoj točki ove žalbe, **pod točkama 1-5**, a uzimajući u obzir **pravila o vremenu poduzimanja pravne radnje iz članka 138. SZ-a**, ne radi o KONGRUENTNOM NAMIRENJU, a čije je ispunjenje posebnih pretpostavki već obrazloženo u točki I/ ove žalbe.

III/ U prethodnim točkama ove žalbe tužitelj je prikazao nesporno utvrđeno činjenično stanje i iz takvog činjeničnog stanja izveo jedine moguće pravno logične i zdravorazumske zaključke, a koji su pak zaključci tužitelja u suštaj suprotnosti sa zaključcima o činjenicama koje je prilikom donošenja pobijane Presude utvrdio postupajući sudac odnosno njegovim propuštanjem zauzimanja stava o svim onim činjenicama koje su relevantne za pravilnu primjenu materijalnog prava, a čime je nedvojbeno došlo do pogrešnog i nepotpunog utvrđenja činjeničnog stanja ovog spora i bitnih povreda odredba parničnog postupka. Isto svakako ima i za posljedicu apsolutno bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer se Presuda zbog svih nedostataka uopće ne može ispitati, izreka Presude je nerazumljiva, proturječi sama sebi ili razlozima presude (u obrazloženju Presude se spominje kako je među strankama sporno ispunjenje pretpostavki iz čl. 128. SZ-a, a Presudom je odlučivano samo u odnosu na čl. 131. SZ-a), Presuda nema razloga o

odlučnim činjenicama odnosno o istim postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

Istovremeno, postupajući sudac prilikom donošenja Presude, na utvrđeno činjenično stanje i suprotno pozivanju tužitelja u samoj tužbi i kasnije tijekom postupka, pogrešno primjenjuje mjerodavno materijalno pravo. Dakle, iako se sam tužitelj u svojoj tužbi poziva na KONGRUEMENTNO NAMIRENJE iz članka 128 SZ-a kao razlogom pobijanja SVIH pravnih radnji koje su predmetom njegovog tužbenog zahtjeva te iako sam sudac u obrazloženju pobijane Presude, u točkama 22. i 68., pravilno utvrđuje da je među strankama sporno je li došlo do ispunjenja posebnih pretpostavki iz članka 128. SZ-a (kongruentno namirenje), isti Presudom uopće ne odlučuje o ispunjenju pretpostavki KONGRUEMENTNOG NAMIRENJA iz članka 128 SZ-a **niti u Presudi igdje obrazlaže iz kojeg razloga, ukoliko o istom već nije odlučio, takve pretpostavke nisu ispunjenje pa da bi se odbio tužiteljev tužbeni zahtjev.**

Iz obrazloženja Presude proizlazi kako postupajućem sucu uopće nije niti jasna razlika između kongruentnog namirenja i namjernog oštećenja odnosno da se radi o dva različita pravna instituta sa različitim pretpostavkama koje se trebaju ispuniti za nastanak njihovih pravnih posljedica, pa je iz obrazloženja Presude jasno vidljivo kako isti ta dva instituta poistovjećuje i kao razlog odbijanja tužbenog zahtjeva u Presudi navodi da ne bi bile ispunjene pretpostavke koje opisno odgovaraju pretpostavkama za namjerno oštećenje vjerovnika iz članka 131. SZ-a.

S tim u svezi, ovdje je uopće nepotrebno govoriti kako iz obrazloženja pobijane Presude jasno proizlazi kako u konkretnom slučaju nije došlo do ostvarenja osnovnog pravnog načela *iura novit curia* po kojem sud primjenjuje zakon i nije vezan za tumačenja koja stranka daje pojedinom propisu, već je na utvrđeno činjenično stanje, pod pretpostavkom da ga je uopće pravilno utvrdio u smislu izvođenja pravilnih i nekrnjih zaključaka, trebao primijeniti odgovarajuće pravno pravilo SZ-a, sve kako je to obrazloženo u točki I/ ove žalbe.

Čak i pod pretpostavkom da je postupajući sudac, iz razloga koje nije nigdje objasnio, na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo u smislu sagledavanja cjelokupnog činjeničnog supstrata i SVIH pobijanih pravnih radnji kroz prizmu namjernog oštećenja vjerovnika iz članka 131. SZ-a, pobijana je Presuda opet nezakonita i ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati (pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjeničnog stanja te bitne i apsolutno bitne povrede odredba parničnog postupka).

Radi preglednosti i jasnoće ove žalbe, tužitelj nema namjeru ovdje ponavljati sve već navedeno u točkama I/ i II/ ove žalbe, a u kojima je tužitelj obrazložio i dokazao iz kojeg smatra da su u konkretnom slučaju ispunjenje sve posebne pretpostavke za kongruentno namirenje i koja su pravila JEDINA RELEVANTNA ZA ODLUČIVANJE U OVOJ PRAVNOJ STVARI, a posljedično tome i za namjerno oštećenje, već će u nastavku ove žalbe dodatno ukazati na sve nelogičnosti i nezakonitosti pobijane Presude čak i u slučaju da je materijalno pravo u pobijanoj Presudi pravilno primijenjeno i da se iz nekog razloga na pobijanje SVIH pravnih radnji imaju primijeniti pravila za namjerno oštećenje vjerovnika iz članka 131. SZ-a.

Naslovni Sud tako pravilno u pobijanoj Presudi zaključuje da je tužitelj dokazao da je:

- (i) nad prednikom tužitelja, stečajnim dužnikom, otvoren stečajni postupak;
- (ii) pobijana pravna radnja (sklapanje u tužbi specificiranih pravnih radnji) poduzeta prije otvaranja stečajnog postupka i to, gdje relevantno u posljednja 3 mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, a svakako u posljednjih deset godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka;
- (iii) dužnik u vrijeme poduzimanja pobijane pravne radnje bio nesposoban za plaćanje.

Međutim, naslovni Sud u pobijanoj Presudi, slijedom bitnih povreda odredbi parničnog postupka te pogrešnom primjenom relevantnih odredbi članaka 127., 128. i 131. SZ-a, dolazi do posve neosnovanog, kontradiktornog i nejasnog zaključka da tužitelj nije dokazao da:

1. je pobijana pravna radnja dovela do oštećenja vjerovnika;
2. bi rezultat pobijanja bila veća mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika;
3. je vjerovnik, ovdje tuženik, znao da je prednik tužitelja, stečajni dužnik, bio nesposoban za plaćanje;
4. je pobijana pravna radnja poduzeta s namjerom stečajnog dužnika da ošteti svoje vjerovnike;
5. je ostvaren uvjet za pretpostavku da je tuženik u vrijeme poduzimanja pobijane pravne radnje znao za namjeru stečajnog dužnika da ošteti svoje vjerovnike jer je znao ili morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

Iako se pobijana Presuda proteže na čak 25 stranica, razlozi za zaključke suda o odlučnim činjenicama gore navedenim pod brojevima od 1-5, ustvari se svode na svega tri točke obrazloženja i to točku 41., točku 79. i točku 82. pobijane Presude, a u odnosu na koje su, kao i u odnosu na cjelokupnu pobijanu Presudu, ostvareni svi žalbeni razlozi iz članka 353. ZPP-a, sve iz razloga kako slijede.

Tako, primjerice, u točki 41. pobijane Presude naslovni Sud navodi, cit.:

„Ukratko, citiranim rješenjem stečajni postupak je obustavljen i zaključen radi nedostatnosti stečajne mase za pokriće troškova stečajne mase, slijedom čega je vidljivo da se postupak ne vodi radi namirenja stečajnih vjerovnika (vjerovnika I i II višeg isplatnog reda) nego isključivo radi vjerovnika stečajne mase, iz čega proizlazi da se nije ostvarila pretpostavka pobijanja da će u slučaju uspješnog pobijanja pravnih radnji, rezultati pobijanja očitovati u povećanju mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika, time da je u konkretnom slučaju stečajni upravitelj pokrenuo za korist vjerovnika stečajne mase (obveze i troškovi stečajne mase), a ne stečajnih vjerovnika, koji su se suglasili obustavom i zaključenjem stečajnog postupka.“ ?!? Sapiienti sat, reklo bi se.

Predmetni zaključak, osim što je u cijelosti netočan, suprotan ustaljenoj sudskoj praksi i pokazuje elementarno nepoznavanje osnova SZ-a o tome da je i nakon obustave stečajnog postupka, a u slučaju naknadnog unovčenja stečajne mase moguće provoditi naknadne diobe radi namirenja stečajnih vjerovnika - najprije je proturječan ispravama koje prileže spisu, i to pogotovo Rješenja ovog Suda posl.br. St-20/12 od dana 13.07.2012. godine o utvrđenim tražbinama stečajnih vjerovnika, Zbirnoj tablicu utvrđenih tražbina stečajnog upravitelja od 08.04.2013. godine (a iz kojih je isprava jasno vidljivo kako su stečajni

vjerovnici u stečaj nad tužiteljem prijavili ukupno 3.182.647,27 kn tražbina) te Rješenja ovog Suda posl.br. St-20/12 od dana 20.12.2012. godine, kao i točki 40. Presude, a u kojoj točki naslovni Sud iznosi činjenice iz kojih je jasno da je stečajni postupak nad pravnim prednikom tužitelja obustavljen jer je utvrđeno da pravni prednik tužitelja nema imovine iz koje bi se mogli namiriti makar troškovi postupka, a kamoli vjerovnici, pa je stečajni sud pozvao vjerovnike na uplatu predujma za provođenje postupka što isti nisu učinili jer bi, uslijed činjenice da je pobijanim pravnim radnjama pravni prednik tužitelja ostao bez imovine, uplatom predujma samo pretrpjeli dodatni trošak bez mogućnosti naplate svoje tražbine.

Dakle, posve je paušalna i proizvoljna konstatacija naslovnog Suda da bi se postupak gornjeg poslovnog broja vodio isključivo radi vjerovnika stečajne mase (?!?) kao i insinucija da zbog toga u slučaju uspjeha u pobijanju, stečajni vjerovnici ne bi imali veću mogućnost namirenja svojih tražbina. Naime, uspjehom pobijanja, s obzirom na vrijednost imovine koja je predmet pobijanih radnji, sukladno odredbi članka 199. SZ-a (naknadne diobe) osiguralo bi se namirenje i vjerovnika stečajne mase i stečajnih vjerovnika i to izvjesno u cijelosti, a svakako u znatnom dijelu prijavljenih tražbina.

Uostalom, o dokazanosti (do stupnja izvjesnosti) činjenice da bi povećanjem stečajne mase došlo do mogućnosti namirenja i stečajnih vjerovnika ne ovisi osnovanost tužiteljevog tužbenog zahtjeva. Predmetno potvrđuje brojna sudska praksa, pa tako primjerice Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi od dana 08. prosinca 2015. godine, posl. broj Revt 147/12-2 zaključuje:

„Osnovana je tvrdnja revidenta da o dokazanosti (do stupnja izvjesnosti) činjenice da bi povećanjem stečajne mase (vraćanjem u stečajnu masu koristi ostvarene pobijenom radnjom) došlo do mogućnosti namirenja i vjerovnika stečajnog dužnika (ne samo vjerovnika stečajne mase) ne ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva.

Osnovno je pravilo da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika (čl. 219. ZPP), pa bi sukladno tom pravilu pobijatelj trebao dokazati da bi uspješnim pobijanjem došlo do povećanja stečajne mase i povećanja mogućnosti namirenja svih vjerovnika. Međutim, u situaciji kad je stečaj otvoren zbog insolventnosti stečajnog dužnika, a što je konkretno slučaj, suprotno shvaćanju drugostupanjskog suda, po samoj prirodi stvari, tu činjenicu ne treba dokazati do stupnja izvjesnosti, već je dovoljno tek učiniti vjerojatnom nedostatnost stečajne mase, a protivnik pobijanja bi trebao dokazati da i bez pobijanja postoji mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika.“

Prilog: Presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. broj Revt 147/12-2 od dana 08.12.2015. godine

Stoga je evidentno kako je tužitelj dokazao, a u najmanju ruku učinio vjerojatnim nedostatnost stečajne mase koja bi se uklonila pobijanjem predmetnih pravnih radnji, a čime je ujedno i dokazao ili barem učinio vjerojatnim da bi rezultat pobijanja bio povećanje mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika, pa je očito da je točka 41. obrazloženja pobijane Presude u cijelosti nejasna i proturječna činjenicama predmetnog stečajnog

postupka, slijedom koje povrede odredaba parničnog postupka je u izreci pobijane Presude pogrešno primijenjeno materijalno pravo na način da je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja.

U konačnici, ako naslovni Sud predmetnu odlučnu činjenicu odnosno pretpostavku za pobijanje pravne radnje nije smatrao dovoljno dokazanom isti je bio dužan izvesti od strane tužitelja predložene dokaze usmjerene upravo radi utvrđenja istog. Naime, tužitelj je predložio priklop spisa stečajnog postupka kao i saslušanje stečajnog upravitelja tužitelja Maroja Stjepovića na okolnost namirenja vjerovnika stečajnog dužnika, na okolnost da li je došlo do oštećenja vjerovnika i na koji način bi stečajni upravitelj postupao s nekretninama koje su predmet postupka gornjeg poslovnog broja da iste nisu na tuženika prebačene kompenzacijama te na okolnost bi li se svi vjerovnici u slučaju pobijanja namirili u potpunosti i okolnosti stanja stečajnog dužnika na dan otvaranja stečajnog postupka.

Naslovni sud je odbio predmetni dokazni prijedlog „iz razloga što je predložen na okolnosti koje su nastale nakon otvaranja stečajnog postupka“ iako je isti predložen na okolnosti koje su pretpostavke pobijanja sukladno članku 127. SZ-a, a zbog navodnog nepostojanja odnosno nedovoljne dokazanosti koje pretpostavke je zatim tužbeni zahtjev odbijen?!?

Drugim riječima, naslovni Sud je odbio dokazni prijedlog tužitelja jer je predložen na okolnosti kojima se dokazuju zakonske pretpostavke za pobijanje koje je predmet postupka gornjeg poslovnog broja, a koje pretpostavke je definirao zakonodavac, a ne tužitelj, i to na način da se iste odnose na okolnosti nastale nakon otvaranja stečajnog postupka jer zbog same naravi i svrhe pravnog instituta pobijanja radnji stečajnog dužnika na štetu stečajnih vjerovnika se okolnosti koje takvo pobijanje opravdavaju mogu javiti tek nakon otvaranja stečajnog postupka.

Slijedom navedenog je obrazloženje Presude krajnje nejasno i nerazumljivo do te mjere da tužitelj ovdje ima potrebu ukazati da je sud prilikom donošenja odluke vezan pravilima logike i životnog iskustva, a odnedavno i ZDRAVIM RAZUMOM, s obzirom da je Ustavni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci od 30. ožujka 2015. godine U-III/1215/2015 izrazio stav kako SUDSKE ODLUKE TREBAJU BITI U SKLADU SA ZDRAVIM RAZUMOM, navodeći slijedeće:

„Ustavni sud ističe da se objektivni pravni poredak u društvu utemeljenom na vladavini prava ne može graditi ni zaštita ustavnih prava pojedinaca zasnivati na razlozima koji ne počivaju na argumentu "zdravog razuma". Stoga svako tumačenje mjerodavnog prava mora imati uporište u zdravom razumu i pravnoj logici jer bi u protivnom moglo imati apsurdne učinke u odnosu na ostvarivanje i zaštitu pojedinačnih prava. Takav način tumačenja i primjene mjerodavnog prava posljedično se ne može drukčije nazvati nego arbitrarnim.“

Nadalje, iako je iz gore navedenog vidljivo da je naslovni Sud u pravilu dobro utvrdio činjenično stanje, ali je o istom izveo posve nejasne, nelogične i proturječne razloge, opreza radi se ovime ističe da je – ako bi drugostupanjski sud uvažio stajalište naslovnog Suda da pretpostavke pobijanja radnje nisu dovoljno dokazane – u tom slučaju tužitelj ističe da je naslovni Sud nepotpuno utvrdio činjenično stanje zbog čega se presuda ne

može ispitati, pogotovo s obzirom na neosnovano odbijene dokazne prijedloge tužitelja upravo u odnosu na te pretpostavke, a što je žalbeni razlog iz članka 355. ZPP-a.

Iz svega navedenog u ovoj žalbi je također jasno da je pobijanim radnjama došlo do oštećenja vjerovnika, no naslovni Sud izvodi pogrešan zaključak i u odnosu na ovu pretpostavku pobijanja, paušalno u točki 82. Presude tvrdeći, cit. „*U konkretnom slučaju, kako je to u postupku utvrđeno, još 2009.g., je između stranaka postupka postignut dogovor o isporuci građevnog materijala tužitelju i načinu plaćanja istoga putem kompenzacije, slijedom čega nisu izravno oštećeni vjerovnici tužitelja...*“.

Pritom je posve nejasno temeljem kojih isprava i dokaza bi predmetno bilo utvrđeno u postupku i zašto naslovni Sud smatra da bi eventualni raniji dogovor o plaćanju putem kompenzacije značio da nije ispunjena pretpostavka oštećenja vjerovnika. Svakako je da provedeno vještačenje, a na kojem postupajući sudac u ovom dijelu temelji pobijanu Presudu, **nije adekvatan dokaz za isto**, sve iz razloga kako je to već detaljno obrazloženo u točki I/ ove žalbe (str. 8 i 9).

Dakle, **pobijana Presuda je nejasna, nerazumljiva i proturječna samoj sebi i razlozima iste, nedostaju joj razlozi o odlučnim činjenicama te su odlučne činjenice utvrđivane neadekvatnim i nezakonitim vještačenjem protivnim pravilima struke, SZ-u i zdravoj logici i razumu, zbog čega je došlo i do pogrešne primjene materijalnog prava**, a što predstavlja žalbeni razlog sukladno ZPP-u.

Konačno, a vezano za pretpostavku postojanja namjere pravnog prednika tužitelja da ošteti vjerovnike i činjenicu da je tuženik znao za tu namjeru, u obrazloženju predmetne Presude se navod, cit.:

„79. Znanje za namjeru se pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i ako se radnjom oštećuju vjerovnici, time da tuženik nije znao da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje jer je sve poslove prije ovopredmetnog pobijanog posla-ugovora, ugovarao na isti način i svaki od tih poslova je uspješno okončan, kroz kompenzacije, slijedom čega tuženik nije imao potrebu, ulazeći u novi posao provjeravati bonitet tužitelja, a još manje je znao za namjeru tužitelja da ošteti svoje vjerovnike“.

Ostajući u svemu kod svih svoji navoda iz točke II/ ove žalbe u kojima tužitelj jasno i argumentirano iznosi i dokazuje zašto postoji namjera pravnog prednika tužitelja da ošteti vjerovnike i činjenicu da je tuženik znao za tu namjeru, tužitelj ovdje dodatno ukazuje kako je naprijed citirani navod postupajućeg suca u cijelosti **netočan i u proturječnosti sa sadržajem drugih dijelova Presude kao i sa sadržajem isprava koje prileže spisu**, a u koje je naslovni sud izvršio uvid u tijeku postupka te na kojima je navodno utemeljio svoju Presudu.

Naime, iz dokaza i izjava koje prileže spisu, a pogotovo potvrde SOL 2 od dana 23.02.2010. godine o neprekidnoj blokadi od 701 dana, Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama dana 23. srpnja 2010. godine, i iskaza Dragice Jakšić, proizlazi da je tuženik znao za nesposobnost za plaćanje pravnog prednika tužitelja (*detaljno objašnjeno u točki II/ ove žalbe*).

Pritom, kad je već naslovni Sud smatrao da je navodna, među strankama, uspostavljena praksa plaćanja kompenzacijom relevantna i da zbog iste tuženik nije imao potrebu provjeravati bonitet pravnog prednika tužitelja, postavlja se pitanje zašto Sud nije uzeo u obzir da je upravo kod pobijanih pravnih poslova tuženik postupio na način na koji izvjesno nije prethodno postupao, a iz kojeg je evidentno da je tuženik znao za nesposobnost za plaćanje pravnog prednika tužitelja. Konkretno, tuženik je sa pravnim prednikom tužitelja sklopio Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama dana 23. srpnja 2010. godine. a temeljem kojeg je tuženik ovlašten neposredno provesti prisilnu ovrhu na nekretninama odmah po dospelosti tražbine.

Ukoliko su pobijane pravne radnje bile samo jedne u nizu uobičajenih i rutinskih poslova plaćanih kompenzacijom između pravnog prednika tužitelja i tuženika razumno je zapitati se zašto bi upravo u odnosu na potraživanja iz takvog Sporazuma tuženik odjednom, ne sluteći nesposobnost za plaćanje na strani pravnog prednika tužitelja, odlučio zatražiti od pravnog prednika tužitelja zasnivanje prisilnog založnog prava na nekretnini radi osiguranja potraživanja tuženika?

Odgovor na ovo pitanje, iako je naslovni Sud propustio uopće se zapitati isto, a kamoli iznijeti razloge o toj odlučnoj činjenici, nalazi se u spisu ovog predmeta i to u činjenici da je u trenutku sklapanja takvog Sporazuma pravni prednik tužitelja bio u blokadi računa (dokaz SOL-2 – 700 dana blokade) kao i činjenici da je prednik tužitelja već 2010. godine bio u nemogućnosti isplatiti dospjelo novčano potraživanje tuženika zbog kojeg je tuženik pokrenuo ovršni postupak protiv prednika tužitelja (koji je u zemljišnim knjigama zabilježen pod posl. br. Z-41/10).

Uz to, da je tuženik znao da je prednik tužitelja bio nesposoban za plaćanje i podmirivanje svojih obveza proizlazi i iz same pobojne pravne radnje - SPORAZUMA od dana 14.10.2011. godine, kojim je sam tuženik preuzeo na sebe (i) obvezu otplate kredita radi čijeg osiguranja je uknjiženo založno pravo pod br. Z-996/09, a koja je predstavljala privatnu nekretninu tadašnje direktorice pravnog prednika tužitelja Dragice Jakšić, kao i što se obvezao (ii) isplatiti iznos od 6.000,00 EUR u svrhu podmirenja kredita podignutog na ime mirovine od strane korisnika, supruga gđe. Jakšić. Istim sporazumom, pogoduje se vjerovnik, ovdje tuženik, i to odredbom čl. 2. st. 1. točke 1., a kojom se prednik tužitelja obvezuje na sklapanje i potpisivanje ugovora o prodaji nekretnine zajedno s tabularnim izjavama.

S naprijed navedenim u svezi, ukazuje se neosnovanim i zaključak iz točke 80. Presude koja u bitnom dijelu glasi, cit.: „80. Prema stavu suda, namjera na strani tužiteljeva pravnog prednika nije ni postojala, naime, do propasti projekta i tužitelja je došlo uslijed bolesti direktora tužitelja te u konačnosti uslijed njegove smrti, odnosno da se nisu dogodile te okolnosti, projekt izgradnje stambenih zgrada u Sesvetama bi bio uspješno okončan te bi tužitelj uspješno nastavio poslovati“.

Iz gore iznesenog, a pogotovo činjenice da je **pravni prednik tužitelja bio u blokadi u trenutku poduzimanja pobijanih radnji**, evidentno je da je pravni prednik tužitelja

znao, a u svakom slučaju mogao očekivati da će pobijanim radnjama oštetiti vjerovnike, ali je svejedno poduzeo iste.

Štoviše, iz iskaza zakonske zastupnice pravnog prednika tužitelja Dragice Jakšić jasno proizlazi da su i ona i suprug bili prezaduženi i privatno zbog dugova pravnog prednika tužitelja te da su joj vjerovnici oštećeni u pogledu stanova otuđenih pobijanim radnjama čak i prijetili, a za što je tuženik znao što u svom iskazu potvrđuje i svjedok Petar Zoričić koji navodi da su se na strani tuženika „**u jednom trenutku zabrinuli kako će biti naplata potraživanja, s time da je tuženik imao hipoteku na cijelom objektu slijedom čega su smatrali da će se naplatiti**“. Dapače, svjedokinja Jakšić navodi: „Imali smo dio u kući ovrhe, ja to nisam željela, ja taj kredit nisam željela i to sam rekla mužu. Taj kredit je trajao i još je bilo dugovanja i jednom čovjeku iz Željeznara sam rekla da neću više ništa potpisati. On je isplatio moj dug za kuću, ali mi ostatak nije dao. Tada je sve stalo i nisam više ništa potpisivala. Ovrha s kuće je tada bila skinuta.“.

Dokaz: uvid u iskaz svjedokinje Dragice Jakšić;

Iz navedenog jasno proizlazi da je pravni prednik tužitelja pogodio tuženiku sklapanjem pobijanih radnji, sve na štetu vjerovnika koji su se već tada javljali zakonskoj zastupnici pravnog prednika tužitelja smatrajući da su oštećeni, a iz ocjene kojeg iskaza svjedokinje u njegovoj cjelini se može zaključiti da je ista bila svjesna da se od nje traži poduzimanje radnji koje štete drugim vjerovnicima od čega se ista pokušala distancirati, ali neuspješno jer je zbog osobnih dugova bila prisiljena pristati na potpisivanje sporazuma sa tuženikom koji je znao da pravni prednik tužitelja nije sposoban za plaćanje.

Međutim, o tim odlučnim činjenicama iz iskaza svjedokinje pobijana Presuda uopće ne sadrži razloge, već je naslovni Sud očito predmetni iskaz prihvatio kao logičan i istinit samo u dijelovima koji su išli u korist unaprijed stvorenoj odluci naslovnog Suda da odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

Sve navedeno ukazuje **na znatne proturječnosti između izreke presude i razloga presude kao i na to da je Naslovni sud propustio dati razloge odnosno dao nejasne razloge, koji proturječe sadržaju isprava koje prileže spisu, o odlučnoj činjenici da je tuženik imao saznanja o nesposobnosti za plaćanje pravnog prednika tužitelja** zbog kojih je morao znati da će pobijana radnja oštetiti vjerovnike dok je **pravni prednik tužitelja znao, a u svakom slučaju mogao očekivati da će pobijanim radnjama oštetiti vjerovnike, ali je svejedno poduzeo iste.** U opisanom postupanju naslovnog Suda ostvaren je **žalbeni razlog iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a,** a posljedica istog je i **pogrešna primjena materijalnog prava** u izreci Presude.

IV/ Slijedom svega u ovoj žalbi navedenog, a obzirom da su postupanjem naslovnog prvostupanjskog suda počinjene bitne povrede odredaba ZPP-a, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, kao i da je sud pogrešno primijenio materijalno pravo, te činjenicom da je iz svega gore navedenog razvidno da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan, to tužitelj predlaže da drugostupanjski žalbeni sud **PREINAČI pobijanu Presudu**

naslovnog Suda te usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti, sve uz naknadnu troška postupka tužitelju.

Podredno, ukoliko drugostupanjski sud sam ne preinači pobijanu Presudu predlaže se ukinuti istu te predmet vratiti na ponovni postupak prvostupanjskom sudu, **ali pred drugim sućem pojedincem**, a sve s obzirom na gore iznesene brojne žalbene razloge koji ukazuju na neotklonjivo nerazumijevanje relevantnih odredbi materijalnog i procesnog prava na strani autora pobijane Presude.

STEČAJNA MASA iza NOVAKI d.o.o. – u stečaju
zastupani po:

Dejan
Stajčić

Digitally signed
by Dejan Stajčić
Date:
2023.06.12
10:35:55 +02'00'

Trošak tužitelja:

Sastav žalbe (Tbr. 10. t. 1)

9.221,73 EUR/69.481,10 kn

PDV 25%

2.305,43 EUR/17.370,27 kn

Trošak sudske pristojbe na žalbu:

663,61 EUR/ 5.000,00 kn

UKUPNO

12.190,77 EUR/91.851,37 kn

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 68 PŽ-2880/2023-2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Raoula Dubravca, predsjednik vijeća, Ane Cvitković, sutkinje izvjestiteljice i Ivane Mlinarić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja STEČAJNA MASA iza NOVAKI d.o.o. u stečaju, OIB 01587846422, Zagreb, Preradovićeve ulica 25, kojeg zastupaju punomoćnici Dejan Stajčić i Marija Perkov, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Marić Stajčić & Perkov j.t.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 54, protiv tuženika ŽELJEZGAR trgovina i usluge d.o.o., OIB 63101176825, Novaki, 2. Cvjetna 3, kojeg zastupa punomoćnik Antonio Volerević, odvjetnik iz Zagreba, Palmotićeve 4, radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2070/2021-30 od 2. lipnja 2023., u sjednici vijeća održanoj 24. listopada 2023.

riješio je

I. Ukida se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2070/2021-30 od 2. lipnja 2023. u točkama I. i II. izreke i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

II. Odbacuje se tužiteljeva žalba kao nedopuštena podnesena protiv točke III. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2070/2021-30 od 2. lipnja 2023.

III. O troškovima postupka nastalima povodom pravnog lijeka odlučit će sud u konačnoj odluci.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda Zagrebu poslovni broj P-2070/2021-30 od 2. lipnja 2023. odbijen je tužbeni zahtjev koji glasi:

„1/ Utvrđuje se da su bez učinka prema stečajnoj masi tužitelja-stečajnog dužnika NOVAKI d.o.o. - u stečaju: a) UGOVOR O KUPOPRODAJI BR. C-04/11 od dana 11. svibnja 2011. godine. ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV- 5536/2011 te ANEKS UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. C-04/11 od dana 13. listopada 2011. godine,

ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV-11054/2011, sklopljeni između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca; b) UGOVOR O KUPOPRODAJI BR. D-04/11 od dana 11. svibnja 2011. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV- 5538/2011 te ANEKS UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-04/11 od dana 13. listopada 2011. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV-11056/2011, sklopljeni između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca; c) UGOVOR O KUPOPRODAJI BR. D-05/11 od dana 11. svibnja 2011. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV- 5532/2011 te ANEKS UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-05/11 od dana 13. listopada 2011. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera, 42. P-2070/2021 Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV-11058/2011, sklopljeni između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca; d) UGOVOR O KUPOPRODAJI BR. D-06/11 od dana 11. svibnja 2011. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV- 5530/2011 te ANEKS UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-06/11 od dana 13. listopada 2011. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV-11052/2011, sklopljeni između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca; e) UGOVOR O KUPOPRODAJI BR. D-07/11 od dana 11. svibnja 2011. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV-5534/2011 te ANEKS UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-07/11 od dana 13. listopada 2011. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV-11050/2011, sklopljeni između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca; f) UGOVOR O KUPOPRODAJI BR. D-08/11 od dana 13. listopada 2011. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV-11018/2011, sklopljen između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca; g) UGOVOR O KUPOPRODAJI BR. D-09/11 od dana 13. listopada 2011. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV-11065/2011, sklopljen između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca; h) SPORAZUM od dana 14. listopada 2011. godine, ovjeren kod javnog bilježnika Ignaca Vugera iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem ovjere OV-11046/2011, sklopljen između tužitelja i tuženika, u dijelu kojim se tužitelj kao stečajni dužnik obvezuje potpisati i ovjeriti kod javnog bilježnika sve potrebne ugovore o prodaji nekretnina te anekse ugovora o prodaji nekretnina unutar kojih će biti sadržana tabularna izjava potrebna za ishođenje konačne uknjižbe prava vlasništva na ime i u korist Željeznar d.o.o., Novaki.

2. Tuženik je dužan vratiti u stečajnu masu tužitelja sve imovinske koristi koje je stekao temeljem UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. C-04/11 od dana 11. svibnja 2011. godine te ANEKSA UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. C-04/11 od dana 13. listopada 2011. godine, UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-04/11 od dana 11. svibnja 2011. godine te ANEKSA UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-04/11 od dana 13. listopada 2011. godine, UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-05/11 od dana 11. svibnja 2011. godine te ANEKSA UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-05/11 od dana 13. listopada 2011. godine, UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-07/11 od dana 11. svibnja 2011. godine te ANEKSA UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-07/11 od dana 13. listopada 2011. godine, UGOVORA O KUPOPRODAJI BR.

D-08/11 od dana 13. listopada 2011. godine, UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-09/11 od dana 13. listopada 2011. godine - sveukupno iznos od 494.022,00 EUR / 3.722.208,76 kn plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, tekućim i to na iznos od: a) 78.574,00 EUR / 592.015,80 kn plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, od dana 11.05.2011. godine, pa do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2 Zakona o obveznim odnosima koja se određuje uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za 8 postotnih poena; b) 46.816,00 EUR / 352.735,15 kn plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, od dana 11.05.2011. godine, pa do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2 Zakona o obveznim odnosima koja se određuje uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za 8 postotnih poena; c) 88.336,00 EUR/665.793,63 kn1 plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, od dana 11.05.2011. godine, pa do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2 Zakona o obveznim odnosima koja se određuje uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za 8 postotnih poena; d) 54.370,00 EUR / 490.650,77 kn1 plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, od dana 11.05.2011. godine, pa do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2 Zakona o obveznim odnosima koja se određuje uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za 8 postotnih poena; e) 78.574,00 EUR / 592.015,80 kn1 plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, od dana 11.05.2011. godine, pa do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2 Zakona o obveznim odnosima koja se određuje uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za 8 postotnih poena; f) 77.278,00 EUR / 582.251,09 kn1 plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, od dana 13.10.2011. godine, pa do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2 Zakona o obveznim odnosima koja se određuje uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za 8 postotnih poena; g) 70.074,00 EUR / 527.972,55 kn1 plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, od dana 13.10.2011. godine, pa do isplate, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2 Zakona o obveznim odnosima koja se određuje uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za 8 postotnih poena. 4.Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove ovoga postupka u roku od 8 dana." U točki II. izreke naloženo je tužitelju platiti tuženiku trošak parničnog postupka iz iznosu od 74.444,19 eur / 560,899,75 kn u roku 8 dana. U točki III. izreke odbijen je tuženik sa zahtjevom za naknadu troškova postupka u iznosu od 18.776,95 eur / 141.474,93 kn.“

2. Rješenjem poslovni broj P-2070/2021-30 od 2. lipnja 2023 utvrđeno je da je tužba povučena za dio tužbenog zahtjeva koji glasi:

„Tuženik je dužan vratiti u stečajnu masu tužitelja nekretninu koja se sastoji od 1062/10000 suvlasničkog dijela nekretnine (8 ETAŽA) zk.č.br. 1032/57, koju u naravi čini ulica Krste Hegedušića površine 640 m², dvorište ulica Krste Hegedušića površine 446 m², stambena zgrada kbr. 34 J ulica Krste Hegedušića površine 194

m2, upisana kod Općinskog suda u Sesvetama u zk.ul.br. 9207, k.o. Sesvete, nedjeljivo povezanog s pravom vlasništva na posebnom dijelu nekretnine, koji je upisan u poduložak 8 iste k.o. (etažno vlasništvo), a u naravi predstavlja jednosobni stan na drugom katu oznake Stan 8, koji se sastoji od dnevnog boravka s blagovaonom, kuhinje, kupaonice i hodnika, površine 32,52 m2, s balkonom površine 5,02 m2, kojemu pripada spremište ozn. SP7 u podrumu, površine 2,21 m2, spremište ozn. ST3 na tavanu, površine 34,02 m2 i parkirno mjesto ozn. PM9 ispod građevine, površine 14.40 m2, koju je stekao temeljem UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-06/11 od dana 11. svibnja 2011. godine te ANEKSA UGOVORA O KUPOPRODAJI BR. D-06/11 od dana 13. listopada 2011, godine, pa je tuženik ZELJEZGAR d.o.o., Novaki, II. Cvjetna 3, OIB: 63101176825 dužan trpjeti da tužitelj na temelju ove presude ishodi u zemljišnim knjigama uknjižbu prava vlasništva prethodno navedene i opisane nekretnine na svoje ime i u svoje vlasništvo.“

3. Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je sud na temelju izvedenih dokaza utvrdio da su ispunjene opće procesne pretpostavke za pobijanje pravnih radnji i to kupoprodajnih ugovora i aneksa ugovora, propisane odredbom članka 141. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06 i 116/10; dalje: SZ). Nadalje zaključuje da tužitelj nije dokazao postojanje svih općih materijalno-pravnih pretpostavki pobijanja, a osobito nije dokazao da su pobijane pravne radnje dovele do oštećenja ili pogodovanja vjerovnika, kao ni činjenicu da će se krajnji rezultat pobijanja očitovati u povećanju mogućnosti namirenja svih vjerovnika, odnosno nije dokazao svrhu pobijanja, u smislu odredbe čl. 127. SZ-a. Pored toga, zaključuje da nije dokazana pretpostavka iz odredbe čl. 131. SZ-a i zaključno navodi da tužitelj nije dokazao da su pobijane pravne radnje dovele do oštećenja ili pogodovanja vjerovnika stečajnog dužnika., kao što nije dokazao da bi se krajnji rezultat pobijanja očitovao u povećanju mogućnosti namirenja svih vjerovnika, dakle nije dokazao da bi se uspješnim pobijanjem, ostvarila svrha pobijanja pravnih radnji. Odluka o troškovima se temelji na odredbi čl. 154. i 155. st 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03., 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: SZ) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 126/22).

4. Protiv presude žalbu je podnio tužitelj iz svih žalbenih razloga. Posebno upire na bitnu povredu postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Navodi da je poduzimanjem pobijanih pravnih radnji došlo do pogodovanja tuženika u odnosu na ostale vjerovnike te bi se uspješnim pobijanjem pravnih radnji povećala stečajna masa tužitelja čime bi se ostvarilo u većini namirenje ako ne i u cijelosti svih stečajnih vjerovnika. Kao osnovni žalbeni razlog ističe da sud prvog stupnja nije utvrđivao odlučnu činjenicu kada je poduzeta pravna radnja, odnosno nije primijenio pravilo o vremenu poduzimanja pravne radnje iz čl. 138. SZ-a jer se u konkretnom slučaju kod svih pobijanih radnji radi o kongruentnom namirenju u smislu odredbe čl. 128. SZ-a. U bitnom se navodi da je pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje jer osim konteksta općih pretpostavki iz čl. 127. SZ-a, u odnosu na ispunjenje posebnih pretpostavki nužnih za pobijanje pravnih radnji stavljao jedino u kontekstu namjernog

oštećenja iz čl. 131. SZ-a. Prvostupanjski sud uopće nije razmatrao je li došlo do ispunjenja posebnih pretpostavki u odnosu na kongruentno namirenje.

4.1. Žalitelj, nadalje, navodi da je pogrešan zaključak suda o tuženikovom neznanju nesposobnosti za plaćanje pravnog prednika tužitelja imajući u vidu da je i prije pobijanih pravnih radnji pokretao ovršne postupke protiv tužitelja koje zabilješke je brisao odmah po sklapanju pobijanih pravnih radnji. Ukazuje na izražen stav u odluci ovog suda poslovni broj PŽ-5476/18 od 6. svibnja 2020., u kojem postupku je isti tužitelj, a na strani tuženika pravna osoba povezana s tuženikom jer imaju istog zastupnika po zakonu. Taj spor se bazira na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi. Isti način poslovanja, ista nekretnina. Zaključno navodi da su u pobijanoj presudi izostali razlozi o ispunjenju pretpostavki za kongruentno namirenje, iako se tužitelj na to pozivao u činjeničnom supstratu tužbe. Također, da je proizvoljan zaključak prvostupanjskog suda da bi se uspješnim pobijanjem pravnih radnji samo namirili vjerovnici stečajne mase jer bi se primjenom odredbe čl. 199. SZ-a osiguralo namirenje stečajnih vjerovnika i vjerovnika stečajne mase. Nadalje žalitelj analizira iskaz svjedokinje Dragice Jakšić i svjedoka Petra Zoričića koji su iskazivali o ranijim dugovanjima prednika tuženika i neizvjesnosti u naplatama kod tužitelja dok prvostupanjski sud taj dio iskaza uopće nije ocijenio jer ne ide u prilog tuženiku. Predlaže preinačiti pobijanu presudu, podredno ukinuti i vratiti na ponovno odlučivanje ali pred drugog suca pojedinca. Traži trošak žalbenog postupka u iznosu od 12.190,77 EUR.

5. Tuženik j je dao odgovor na žalbu u kojem je osporio sve žalbene navode i predložio odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu prvog stupnja u cijelosti.

6. Žalba je osnovana.

7. Donoseći pobijanu presudu prvostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju povredu ukazuje žalitelj Pobijana presuda ima nedostataka radi kojih se ne može ispitati jer obrazloženje prvostupanjske presude ne sadrži jasne i valjane razloge o odlučnim činjenicama, dok pojedini navedeni razlozi nemaju uporište u cjelokupnom rezultatu postupka. Također, činjenično stanje je ostalo nepotpuno utvrđeno.

8. Predmet spora je pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika i to Ugovora o kupoprodaji, Aneksa Ugovora za sedam nekretnina, Sporazuma od 14. listopada 2011. o izdavanju tabularne isprave, zahtjev za vraćanjem imovinske koristi u stečajnu masu tužitelja u sveukupnom iznosu od 494.022 EUR / 3.722.208,76 kn zajedno s kamatama. Način plaćanja ugovora je bila kompenzacija između parničnih stranaka. Iz zbirne tablice tražbina stečajnog dužnika od 8. travnja 2013. utvrđene su tražbine u ukupnom iznosu od 3.216.974,74 kn.

9. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 132/12; dalje: SZ). Pobjodne su pravne radnje stečajnog dužnika poduzete prije otvaranja stečajnog postupka kojima se remeti ujednačeno namirenje vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini vjerovnici pogoduju (čl. 127. st. 1. SZ-a).

10. Osnovano žalitelj navodi da je iskaz svjedokinje Dragice Jakšić i svjedoka Petra Zoričića suprotan na zapisniku na kojem se izveo dokaz saslušanjem nego je to producirano u pobijanoj odluci, u odnosu na činjenicu nesposobnosti za plaćanje prednika tužitelja i saznanja tuženika o tome, imajući u vidu podmirenja osobnih kredita i poslovanja društva. Također ne može se ispitati zaključak suda kako tužitelj nije dokazao da će krajnji rezultat pobijanja očitovati se u mogućnosti namirenja svih vjerovnika, pored utvrđenih vrijednosti nekretnina i visine utvrđenih tražbina prema Tablici. Ne može ispitati niti zaključak suda iz obrazloženja odluke da tužitelj nije dokazao svrhu pobijanja (točka 70. prvostupanjske odluke).

11. Ono što je ključno i na to osnovano ukazuje žalitelj je da sud nije ispitao odlučnu činjenicu kada su poduzete pravne radnje i to sve temeljem odredbe čl. 138. st. 2. SZ-a. Ako je za pravovaljanost nekoga pravnoga posla potreban upis u zemljišnu knjigu, smatrat će se da je pravni posao poduzet onda kad su bile ispunjene ostale pretpostavke za njegovu valjanost, izjava volje o upisu postane obvezujuća za dužnika i druga strana podnese zahtjev za upis pravne promjene. Dakle, kada je podnesen prijedlog za upis u zemljišne knjige. Tužitelj je dostavio u spis zemljišnoknjižne izvratke međutim to prvostupanjski sud zbog pogrešnog pravnog pristupa nije ocijenio.

12. Tek po ocjeni te odlučne činjenice kada su poduzete pravne radnje u smislu odredbe čl. 138. SZ-a, sud može ocijeniti jesu li ispunjene pretpostavke iz odredbe čl. 128. SZ-a za ocjenu osnovanosti cjelokupnog tužbenog zahtjeva ukoliko je radna poduzeta u posljednja tri mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, je li tužitelj u vrijeme kad je poduzeta bio nesposoban za plaćanje i jesu li tuženici u to vrijeme znali za tu nesposobnost. Ukazuje žalitelj da se u tužbi i tijekom postupka pozvao na odredbu čl. 128. SZ-a pored odredbe čl. 131. SZ-a, međutim, prvostupanjski sud nije razmotrio primjenu odredbe čl. 128. SZ-a. To je izostalo, iako se u obrazloženju odluke navodi da tužitelj tvrdi da je došlo do ispunjenja posebnih pretpostavki iz čl. 128. SZ-a.

13. Pored toga, potrebno je potpunosti ocijeniti iskaze svjedoka, sadržaja podnesenih prijedloga za ovrhu što je sve vidljivo iz izvratka zemljišnih knjiga, vrijeme poduzimanja pobjorne radnje, potom sklapanja pobijanih pravnih poslova, sve u kontekstu znanja vjerovnika da je dužnik bio nesporan za plaćanje. Također, potrebno je dati razloge koji se mogu ispitati u odnosu na zaključak suda o ne/dokazanoj svrsi pobijanja, imajući u vidu utvrđenu vrijednost imovinske koristi i utvrđenih tražbina iz Tablice.

14. Slijedom navedenog, valjalo je ukinuti pobijanu presudu u točki I. izreke kao i odluku o troškovima postupka iz točke II. izreke jer je za sada nesvjestan uspjeh u sporu i predmet vratiti na ponovno suđenje prema odredbi članka 369. stavka 1. ZPP-a.

15. U nastavku postupka prvostupanjski sud će otkloniti povrede postupka na koje je upućen ovim ukidnim rješenjem pa će ispitati postoje li sve opće i posebne pretpostavke za pobijanje predmetnih pravnih radnji kako je navedeno u točkama

10.-13. ove odluke. Nakon toga će donijeti novu, pravilnu i zakonitu odluku o tužbenom zahtjevu.

16. U odnosu na točku III. izreke prvostupanjske presude tužitelj nema pravni interes pobijati valjanost sudske odluke kojom je tuženik odbijen sa zatraženim troškovima parničnog postupka (točka II. izreke ove odluke). Sadržaj takve odluke oduzima tužitelju postojanje pravnog interesa za izjavljivanje pravnog lijeka protiv nje. Iz tih je razloga tužiteljeva žalba protiv točke III. izreke pobijane presude, u dijelu kojim je tuženik odbijen sa zatraženim troškom u iznosu od 18.776,95 EUR / 141.474,93 kn odbačena (čl. 358. st. 3. ZPP-a).

17. O troškovima u povodu pravnog lijeka, na temelju odredbe čl. 166. st. 3. ZPP-a, sud će odlučiti u konačnoj odluci, primjenom odredbe čl. 164. st. 1. i 2. ZPP-a.

Zagreb, 24. listopada 2023

Predsjednik vijeća
Raoul Dubravec

Dokument je elektronički potpisan:

Raoul Dubravec

Vrijeme potpisivanja:

07-12-2023

10:24:23

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVA KI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#0C1156415448522D3937333439333636353139
OU=Signature
S=Dubravec
G=Raoul
CN=Raoul Dubravec

Broj zapisa: **9-3085e-a6af6**

Kontrolni broj: **04e79-00d6c-cb274**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Raoul Dubravec, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.